

V. DE LATE BLOEI

Een plant stond aan de rand,
niemand zag ze in 't zand,
onooglijk krachtig groen,
het was lang voorbij noen.

De windige herfst was gekomen.
De blaren vielen van de bomen.
Het plantje was nog steeds daar,
droevig vreesde het voor 't volgend jaar.

Het onkruid om haar heen begon te sterven,
zou zij ook haar stengel en blad bruin verven,
verdorren en rotten éenzaam aan de rand,
angstig rillend, trillend in de wind en 't zand.

De wanhoop had haar hart vast omklemd,
de vorst had haar stengel kil omkneld.
Toen zag de zon de plant zonder bloem,
ze joeg de vorst weg van 't krachtig groen.

Ze zond haar zonneprins,
stralend helder, daarginds
aan de rand van 't zand
omarmde hij de plant.

Noord werd zuid
en
zuid werd noord.
Herfst werd lente
en
winter werd zomer.

De plant werd een bloem.
De prins gaf een zoen
en de bloem ontlook
mooier als een roos:
bloedrood van liefde
voor de zonneprins.

11 augustus 2001.